

ДИЛЯН БЕНЕВ КРИТЕРИЯТ

chitanka.info

Имах лош ден и реших да се разходя из парка. Това е нещо невероятно! Едно, че е дълголетие — и второ, така се очистваш от зли помисли, че ти се иска не само да вървиш до безкрайност, но и някак си да полетиш. А не можеш, щом все някога трябва да спреш, съзнавайки, че все пак си човек, а не извънземен, който се нуждае от почивка и най-вече от сън. Но точно в този ден сякаш умора нямах и продължих смело по алеята, когато стана вече тъмно и лампите светнаха, и за миг ме спряха три лица от женски пол.

— Бате, дай едно огънче!...

— Съжалявам, не пуша.

— Хубаво правиш.

— Е, тъй съм аз...

— А от нас някоя не искаш ли?

— Нямам желание.

— Недей така. Ще останеш доволен.

— Казах ви вече!

— Бе, бате, ако искаш, може и с трите...

— Не, това е невъзможно!...

— Значи наистина не ставаме...

— Ами щом вие го казвате... Затуй чакайте за друг.

— Че и той ли да бъде като теб?

— Е, тогава сменяйте местата.

— Правим го, но почти удряме на камък.

— Няма страшно! Все ще уцелите... — И директно ги разкарах.

Направо се смаях! Такова самопризнание не беше за вярване. Обикновено работещи като тях имат високо самочувствие. А тези — на другата крайност. Пълен абсурд! Щом животът винаги е бил за грозните, арогантните, бездуховните — а се намериха и подобни, на които да не им върви. Или може би логиката е, че не са били достатъчно безогледни, за да им тръгне съвсем — КАТО КРИТЕРИЙ, ПО КОЙТО ТЕПЪРВА ЩЕ СЕ УСЪВЪРШЕНСТВАМЕ КАТО СВЯТ. НЯМА ЩО!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.